

Συνδρομή έτησια εν Αυστρία φιορ. 16' εν Ελλάδι, Ιονίαις Νήσοις, Τουρκία, Αγγλία, Γαλλία και Άγγλία, 40 φράγκα εν ταις Παραδοσίς. Ήμερησίως 50 φράγκα. — Τμή καταρτίστων, σελίδα αύρα. 30 δι' έκαστον σίον εν 40 σπουδαίω.

Αι συνδρομαί προπληρώνονται Έπιστολαί προς την Διεύθυνση τής Ήμερας μη άπληρωμέναί του ταχυδρομικού τάξις ειναι άπαράδεκται.

Απαται αι νέαι η άνακουμένοι συνδρομαί όφελουν να λήθωσι την 30 Ιουνίου η 31 Δεκεμβρίου (ε. ν.)

Κατευθυνόντες, εις Βιέννην μιν, Α la Redaction du Journal grec "Ημερα .. (Landstrasse Reissnerhof Nr. 481 à Vienne).

# ΗΜΕΡΑ

## ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΛΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

### ΕΙΔΙΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Παρακαλούνται οι συνδρομηταί ημών όσων η προθεσμία λήγει την 30 του παρόντος μηνός (άρθρ. 354) ν' άνακουσώσων έγκαιρώς την συνδρομήν των· άλλως, να μάς επιστρέψωσι τα φύλλα τα μετά την 1ην Ιουλίου (ν. έ.) δια νά μη πληρωώμεν επί ματαίω ταχυδρομικά.

Οι από 1ης Ιουνίου καταγραφόμενοι νέοι συνδρομηταί λαμβάνουσιν δωρεάν το μέχρι τής ημέρας έκείνης έδωθεν μέρος των ΑΘΛΙΩΝ.

Αι των Έπιστολαών τής Ήμερας μη εισπράξασαι ειναι τάς ληθιστάς εξαίτησιν συνδρομάς, όφελουν να διαβιβάζωσιν αυτάς άνευπέχτως πρό τής 1ης του προσεχούς Ιουλίου εις χείρας μας. Τα άποτίμολα του Αούδ δέχονται πανταχόθεν χρηματοδότηματα μέχρι Βιέννης. Η εν Βιέννη διεύθυνσις ημών φαίνεται επί κεφαλής τής έφημερίδος, ως και το ένομα του εν Τεργεστή έκπαικτου μας, προς δι' ηρείας τυχοσύνης δύνανται ν' απευθύνωσιν οι θέλοντες να διαβιβάζωσιν ημιν συνδρομήν, και μη έχοντες άναποκοτητήν εις Βιέννην.

### ΤΑ ΚΥΡΙΟΤΕΡΑ.

Ένεκα τίνων παιδιών τινός, οι Σέρβοι έπιτίθενται κατά των Τούρκων εν Βελιγραδίω· το φρούριον κανονισθεί την πόλιν. — Το Ιταλικόν κομβούλιον φησιν άναρρήδην προς τον Βικτωρα Έμμανουήλ. — Το έπανατακτικόν κόμμα λυμηνείται δια πυρκαϊών την Πετρούπολιν. — Ητεκ των Γάλλων εν Μαζωύ. — Τελου. ειδήσεις. (Το φρούριον του Βελιγραδίου παίει το κατά τής πόλεως πυρ.)

### ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Εν Βιέννη, (7) 19 Ιουνίου.

Πρός την Σερβίαν, προς την Σερβίαν άς στρέψωσι την προσοχήν μεθ' ημών σήμερον οι άναγνώσταί ότε δεν πρόκειται πλέον να ίδωσιν ολονών σπαθίων περιπετυσμένα, αλλά την άναρχίαν των περιπετυσμένων τούτων.

Την 30/11 μεσουήτης περί την οδόσιν ώραν τής πρωίας ο ήγεμών Μιχαήλ άνεχώρησεν εκ του Βελιγραδιού έπιλαμβανόμενος τής έκδρομής ην πρό τινος καιρού έμελέτα, προς έπιθεώρησιν τής μεσορίας γραμμής τής Βοσνίας. Η πόλις ήθέλησεν να έπιβεβη εις τών ήγεμόνα κατά την περίστασιν ταύτην τιμάς πομπώδεις, έκτακταις, ως συναθανομένη ότι δεν έπρόκειτο περί συνηθούς περιουσίας, αλλά περί ρήματος συνδεδεμένου με τάς τύχας του σερβικού έθνους. Ένώ το συνδρομικόν έχαιρετα, τα στρατιωτικά τάγματα ζοταντο εν παρατάξει σχηματίζοντα την κορφαίν τής Α. Υ. και λαός συνεκινώθη άπειρος περὶ αὐτήν άπαντες οι εν τάξει και οι πρόκωροι του τόπου συνωδυσαν τών ήγεμόνα μέχρις άποστάσεως τινός· μέχρι του χωρίου Οστρουζνιτς. Έλέγητο ότι ο ήγεμών έμελλε να επιστρέψη μετά διέτης ημέρας.

Έν τούτοις, εκ των ειδώσεων αλίνας κατέβησαν εις Βελιγραδιον εκ των βουλγαροβουνακικών μεσορίων, ει κάλειτο ότι τα έκείσε συνηγμένα έθνομικα στρατεύμα-

τα παρεσκευάζοντο εις έχθροπραξίαν τινά κατά Σερβίας. Μεταξύ των άλλων μέτρων τα όποια έλαβεν επ' εσχάτων ο πασάς τής Βιδίνης, αυτάς ούτος όστις πρό μικρού είχαν επθεωρησαι κατά μήκος όλων των μεσορίων γραμμίν, διέταξε να τουφεκιθώσι άμέσως πάς όροφυλάξ λειποτακτών και καταστρώσων εις το σερβικόν έδαφος, όπου έμελλε να καταδιώκεται και συλλαμβάνεται υπό των έθνομικών στρατιωτών. Ο πασάς έπροσθετε δι' εντός όλίγου έμελλον να παραδοθών εις τάς χείρας του και όσοι των λειποτακτών τούτων ήδη διεσώθησαν. Καθ' όλην την γραμμήν των μεσορίων ήσαν στήμενοι σκοποί και όρατοί τηλεγραφοί προς χρήσιν αυτών· οι σκοποί ούτοι προσφυλάττοντο υπό μικρών έχρωμάτων. Τα διαβατήρια των σέρβων υπήρχον δεν ειχον κάμψιν ίσχυίν εναντίον των τουρκικών άρχών, και ένεκα τούτου οι Σέρβοι δεν έτόλμων πλέον να έπιμερήσων έδοπαριαν εν Τουρκία δια τάς υποθέσεις των· εις τρόπον όστε η Σερβία διετελει πραγματικώς εις κατάσταση πολιορκίας, η δε κυβερνήσις τής εζήτησεν δια τής διπλωματικής όδοι την παύσιν τής τούταις καταστάσεως.

Ούτως ειχον τα πράγματα, ότε την 3/15 μεσουήτης, τινές των στρατιωτών τής εν Βελιγραδίω τουρκικής φρουράς, δεν γνωρίζοντες ακόμη πώς, (η τηλεγραφος λέγει συνωμοτήσας) έφρονεσαν ένα παιδα Σέρβον· κατά συνέπειαν δε του συμβάντος τούτου, οι Σέρβοι έφορήσαν κατά το έθνομικου σταθμού τής πόλεως του Βελιγραδιού, συνετάκθησαν με τους φρουρούς εις αιματώδη μάχη, διαρκέσασαν όλην έκείνην την νύκτα, καθ' ην πολλοί έφρονέθησαν και έτραυματίσθησαν άμφοτεροθεν Αι επί τής άπερβασης του Δανιήλως τυρκικαί οικοδομαί έκρημνίσθησαν, ως και αι υπό των Όθωμανών φρουρουμένηαι πύλαι των προστειών Σάβα Καπι και Βαρός Καπι· μόνη η πύλη Σταμπούλ Καπι άντέστη κατά τής όρμησς του λαού. Ο λαός έπυροβόλησεν άδικαιόσως κατά του φρουρίου.

Την έπειούσαν, 4/16, δια μεσετίας των προξένων και δια τής δραστηρίου έπεμβάσεως των σερβικών άρχών, άποκατέστη τούτα τιν, άν και άμφόβολοι. Όλοι έφοβούτο μήποτε το φρούριον άρχίστη να κανονισθή την πόλιν. Τα τουρκικά στρατεύματα είχαν άποσυβη έντός του φρουρίου, και έλέγητο ότι ήγανόσκων και έστασιάζον κατά του πασά, επειδή δεν τους επέτρεπε να επτεθώσι κατά τής πόλεως. Οι θωμανοί κάτοικοι τής πόλεως διετέλουν υπό την προστασίαν των σερβικών άρχών. Πολλοί άνεχώρουσιν εκ του Βελιγραδιού δια των αυστριακών άεμπόλων, εξακολουθούτων τακτικώς την ύπηρεσίαν των. Ο ήγεμών Μιχαήλ, ειδοποιηθείς παρ' αυτα περί των διατηρησών, έπεμνετό εις την πρωτεύουσάν του από σιτημής εις σιτημίν.

Την ακόλουθον ήμέραν, 5/17, περί ώραν 9 πρό

μεσημβρίας, το φρούριον ήρχησε να βομβαρδίζη την πόλιν, ήτις ήναθεν εις διαφορούς θέσεις. Η πυρκαϊά έμαίνετο. Ο πρωθυπουργός Γαρσανίν έκάλεισε τούς κατοίκους τής περιχώρου να σπύσωνται εις βουθιαν τής πρωτεύουσας. Ο τηλεγραφος θα μάς άναγγελη τα μετ' αυτα. (Ίδε τελευτ. ειδήσεις.)

Αι αυστριακαί έφημερίδες, και μεταξύ των άλλων αυτή η έπίσημος Βιενναία Έφημερίς, ήρξαντο έκπαράσυνα άμφόβολοις περί των έπιτυχιών του εις το Μαυροβούνιον εισλαβάντος τουρκικού στρατού. Παρατήρουνται τάς αντίφρασεις των έπίσημων έκθέσεων, την άκνησίαν του εν Άδριατία στρατού εις την υποχώρησιν του Δερβις πασά, συμπεραίνουσιν ότι άσημαντοί τινες έπιτυχιαί άνήρθησαν πομπώδεις εις το ύψος μεγάλων νικών, και θεωρούσιν ως ψευδή την άλιαν τής Οστρόγγης. Τους διασταμίζου τούτους, ούς σήμερον μάς βλεπομεν εις τά έπίτομα φύλλα, ήμερς πρό πολλού ήδη εξέφραμεν, καταδεικνύοντες δι' αριθμητικών ύπολογισμών πόσον εξωγώνουτο τα πράγματα εν τούς δελτίους του Όμερ πασά. Σήμερον δε βλέπομεν τάς ειδικάς ημών έπιβεβαιουμένης εξ αυτών των πραγμάτων. Έν και μόνον ειχον το άνδραγαθήμα του Δερβις πασά· ότι εισερχόμενος ζωοτροφίας εις Νιζικ δια τινος μηνός. Άλλ' ειθύς μετά τούτο ήναρτήσθη να υποχωρήσθ ην εν εις Βιλέκη, άφρον παλιν τους Μαυροβουναίους έκουθερούς να επαναλάβωσι τάς έκδρομάς των. Ουτοι δε, άντι να σωφρονισθώσι μετα τάς συμφοράς, καθ' η τηλεγραφουσιν εκ Μοστώρ, επανέλαβον τον έπιθετικόν πόλεμον και επήλθον εκ νέου κατά του Νιζικ, το όποιον ήμας δεν ήδυνήθησαν να κυριευσώσων, αφού άπολασάν τινες νεκρούς και έφρονευσαν όλίγους εκ των εναντίων.

Έκτός τής ειδήσεως ταύτης, ουδέμιαν άλλην έλάβομεν εκ του θεατρου του πολέμου, ίσως διότι τα συμβάντα τής Σερβίας μεταήλλαζον την φάσιν των πραγμάτων. Πιθανόν από σιτημής εις σιτημίν να άκούσωμεν ότι ο Όμερ πασάς έξήλθε μεθ' όλων των στρατευμάτων του εκ του μαυροβουνακικού εδάφους διεθυνόμενος προς τα σερβικά μεσόρια.

Άπου εξέβηράγη το πρό τούσπου χρόνου υποβράζον εν Σερβία ήρατιστοι, μικράν αξίαν έχουσι βεβαίως τα περί τής ήσυχασε των μεταξύ Τουρκίας και Μαυροβουνίου έχθροπραξιών διαβουλλομένα. Έάν αληθώς η Πύλη επθεύμη την συμφιλίωσιν, θα κρίνη ήδη άλλως περί του ζητήματος, βλέπουσα αυτό ούτως επικινδύνους περιπλεκόμενον, και η Άγγλία σήμερον μάλλον, έπειρ ποτέ και άλλως, θα όωση έντονότερας τάς πολεμικάς αυτής συμβουλάς. Άλλά οι πλείστοι φρονούσιν ότι εις τάς περί τής άναχωρήσς προτάσεις των δυναμειών άπέφυγε να όώση όριστικην άπάντησιν, περιμένουσα ίσως χαροποιάν τινά άγγελίαν εκ του θεατρου του πολέμου. Μόνος ο Τύπος των Παρισίων έχει λόγους να

### ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

## ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ (\*)

Διήγημα Βίκτωρος Ουγού. — Μετάφρασις Ι. Ι. Σ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΦΑΝΤΙΝΑ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Β'. — ΠΤΩΣΙΣ.

ΙΑ.

Οία έζει.

Ο Γιάννης Άγιάννης ήρατόθη. Ουδεις θερμός. Όθνος την θύραν. Την ώδισε δια τής άκρας του δακτύλου του, έλαφρώς με την λαβράν έκείνην προσήλασεν τής γαλις, θελούσης να εισχωρήσθ ποδ.

Η θύρα άνέβασεν εις την άνωθεν σπηλαιώς και άρτηκεν όλίγων ι πλατυέραν διδοον. Έστάνθη ο Άγιάννης μίαν σιτημίν, έπειτα ώθησε και βέβαιον την θύραν, τολμηρότερον. Πάλιν η θύρα άνέβασε σπηλαιώς. Η διδοος τώρα έγενεν άρεκτα πλατυέρα, όστε να διέλθη άνθρωπος. Άλλά πλησίον τής θύρας έκειτο μικρόν τι τραπέζιον, το όποιον άπέτελει με αυτην γωνίαν εράττουσαν την είσοδον. Άνάγκη ην να πλατυήρη περιστρέψωσιν η διδοος. Πώς να γίνη; Άπέρας ο Άγιάννης προσέβησεν την θύραν και τρίτον. Έπείρεσεν τότε εις των στροφών εν τώ μέσφ του σκώτου και τής σιωπής.

(\*) Ίδε από άριθ. 346 μέχρις άριθ. 353 Α τής "Ημερας.

Έπτοήθη ο Άγιάννης. Ο τριτάτος έκείνος ήρχεν εντός του ώτου του φοβερός και διάφορος, ως η σελήνη τής δευτέρας παραυσις. Την έράνη ως να έλαβε ζώνην έκείνος ο στροφές, και να ύλκωνται ως κών, δια να εξημνήσθ έδον τον κόσμο, όλους τους εν τή οικία καθειδόντας.

Έμεινε τρέμων, και ενώ ίστατο επί τής άκμής των ποδών, επήρτηεν επί τής πτέρυγ των. Ηκουεστέας άρτηρίας κτυπούσας εις τάς κροτάφους του ως δύο σφαιρα σιδηρουμένης, και τον έράνη δι' η άναποχή εξήρχετο από του στήθους του με βέβαιον άέρος εξεφεγγόμενον από τινος άντρου. Ένώμιενεν ότι άδούκων ήτον να μη εκλάσων ο τρομερός κρότος του στροφός έκεινου όλην την οικίαν ως σισυμιάς η θύρα, προσωομένη ην αυτου, ήβαλε εις ρομφα και έκρασαν άνθρωπος ότι ο γέρον ήγεροτε ήβη από τής κλίμας του ότι αι δύο γράσι έπρεχον ήδη εις βουθίαν του περιεβήσεν εις μετ' άλλίας σιτημής ελη η πόλις έμελλε να βοά, και η χωροφυλακή ελη να έπείρη επί ποδς. Είπε προς σιτημίν ότι έχάθη, τρέπεται.

Έμεινε εις την θέαν έκείνην άληφρος, ως απολιθωμένος, μη τολμών ειδή προς τά εμπρός, ούδ προς τά όπισθεν να κινήσθ. Διέτρεξαν λεπτά τινά τής όρας. Η θύρα ήτον πλέον έρθησώκοτος. Έκωθεν όλίγων να έρη έντός του θαλάσσιου. Έκρηγες την άκμήν. Τίποτε δεν εκινήθη· τίποτε εις την οικίαν ελην δεν ήκούετο. Ο τριτάτος του στροφός δεν έμνησεν κανένα.

Και ο μόν φοβερός ούτος κίνδυνος παρήλθον, άλλ' εντός του ήπρηκεν εισία θερμός θερμός. Δεν ωπισθερόμηνος μολοντόν. Δέν ειχον άποσθορόμηνος ουδ' εταν ένόμιενεν ότι έχάθη δια παντός. Έκείνη μόνον να τελευτήσθ την πράξιν σου τάχιστα. Έκωθεν εν βήμα και εισήλθεν εις τον θαλαμον.

Εις τον θαλαμον τούτον έβασιλευε γαλήνη άκρα. Διεκρίνοντο τής δε κάκετος άμυρώδης συγκεχυμένα σχήματα, τά όποια, εις μέν το φως, ήσαν χαρτα επί μιας τραπέζης έρθημένη, μαγικά τεύχη άνοικτα, άλλα βιβλία στοιβαγμένα επ' ενός σκαμνοδος, μία καθέδρα φορτωμένη

φορμάτια, εις ένθερίως σκαμνοδος· άλλ' έντός έκείνης τής οικίας δεν έραίνοντο ειμή ως κηλίδες λευκίζουσαι επί προσημύων μελανών και άσπρίων. Ο Άγιάννης επερχόμενος προήγων μη προσεμύων επί τινος των έπίπλων. Ηκουε δε ήδη εις το βάθος του θαλάσσιου την ήσυχον και ίσημυλον του ήνωτότερον έπιστάτου άνατοφής. Βεσθή ή αήρας. Εβρίσκετο πλησίον τής κλίμας. Έβρασαν εκεί ταχύτερον παρ' όσον ενόμιζε.

Ένιστε η φύσις παρεμβάλλει εις τάς πρόξεις ημών των άνθρώπων τάς ενεργείας να τα θεματάς τής τούσων άμφοσών και έγκαιρώς, όστε φαίνεται ως να νηθ, και ως να θέλη να μάς φέρη εις σκέδιν. Πρό ήμισυαίς σχεδόν ώρας, ο ούρανός έκκαλύπτο του μεγάλου τινος νέφους. Καθ' ην σιτημίν ο Άγιάννης έπίσθη άπάντην τής κλίμας, άρχισθ το νέφος τούτο, ως να το έκαιμεν επήρτες, μια δε τής σελήνης άκτις, διελλόθη το ύψηντες παρ' όσον, έβρασε δια μιας το ώρον πρόσωτον του έπιστάτου. Έκομματο ήσυχός ο άγιος άνθρώπος έκείποτε με ελα σχεδόν τα φορμάτια του. Η κεφαλή του ήτον κεκλιμένη επί του προσκαρτελάου καθ' όλον το σχήμα τής έντελής άναπαύσεως η χειρ του η δεξιά έκράματο εβω τής κλίμας, χειρ από τής οποίας έβρασαν δαφνολά τούσα ελεη και τούσα ειουταία. Όλη του η μορφή άνεδίδεν ως τινα έκρασαν θωρηχίας, έπιπλος και μακαριστήτος πλέον η μεσοταμα, σχεδόν αήρη. Εκεί το μέτωπον του έραητο άνεξήγητος τις άναταξις άόρτου φωτός. Καθ' ύσινου, η ψυχή των δικαίων θεταία μυστηριώδη ούρανών τούτου λοιπόν του ούρανου το φως άνακαλυπτο εις του έπιστάτου το πρόσωπον.

Άλλ' ένταυτώ προήχθη το αήλιον αυτη και ως διαπαύσεως, διότι ο ούρανός περί ου λέγομεν εύροιστε άντις αυτου. Ο ούρανός ούτος ήτον η συνειδήσις του.

Την σιτημίν καθ' ην η σελήνια άκτις προσεπετέθη, ως ειπείν, εις το έσωτερικόν τούτο φέγγος, ο καθιόντων έπιστάτος έράνη ως περιβεβλημένος στεφανόνα εις δόξης. Η ούρανόβουνα έκείνη σελήνη, η υσταταία φύσις, ο κήπος ο ήρεμώ, η οικία έκείνη, η τούσων γαλήνας,

πατεύη ως πιθανωτάτην τὴν ὑπογραφὴν συμβάσεως εὐ-  
χρησιωτήσθαι τὸ Μαυροβούνιον καὶ σωζούσας τὴν ἀξιο-  
πρέπειαν τῆς Πύλης. Μέχρι τοῦδε ἐλέγεται ὅτι ἡ Αὐ-  
στρία ἦτο σύμφωνος μετὰ τῆς Ρωσσίας καὶ τῆς Γαλι-  
λίας, ἀλλ' ἐπ' ἐστάτων ἐφημερίδων τινῶν, λαβούσα τὸ ἐν-  
δόσιμον ἐκ τῆς ἐς Κωνσταντινούπολιν ἀρίστου τοῦ γνω-  
στοῦ αὐστριακοῦ διπλωμάτου Οὐβνερ, τῆς ἀπῆλθε λα-  
βῶν ἐμπιστευτικὴν τινα ἐντολήν, εἶπον ὅτι ἐπερορτήθη  
νὰ προτείνῃ εἰς τὴν Πύλιν τὴν συνδρομὴν τῆς Αὐστρίας  
πρὸς καταστροφὴν τῆς ἀναστατάσεως, καὶ ὡς πρῶτον  
ζήμια πρὸς τοῦτο, τὴν καταγγίλῃ τῆς Βοσνίας ὑπὸ αὐ-  
στριακῶν στρατευμάτων. Ἀλλὰ τότε τὴ γινήσεται τὸ  
ἄρθρον ἐκείνου τῆς παρισιαῆς συνθήκης, καθ' ἣν φησὶ  
ἀπαγορεύεται πᾶσα μονομερὴς ἐπέμβασις ἐν Τουρκίᾳ.

Ἐνῷ οὖν ἡ Ρώμη ἐπίσκοποι κηρύττουσι δημοσίᾳ τὸν  
πόλεμον κατὰ τῆς Ἰταλίας, κραυγάζοντες, κατὰ  
τὴν ἐκκλήσιν μίας τῶν κληρικῶν ἐφημερίδων. Κατα-  
στραφίτω ἡ ἐπαναστάσις, τὸ ἀρτισύστατον ἔθνος  
δὲν ἴδουται βραβύλον ἀπὸ ἀναλήγματος παραγο-  
νόμενα τὰ ἰσώτερα τῶν δικαιοσύμιον τοῦ. Ὄφειλε νὰ  
διακεταρτηθῆ ἐνώπιον τῆς Εὐρώπης κατὰ τῶν παρεκ-  
τροπῶν τοῦ φανατισμοῦ, καὶ νὰ εἴπῃ πρὸς τὰ ἔθνη καὶ  
τοὺς λαοὺς: "Μεταξὺ 265 ἐπισκόπων πάσης φυλῆς καὶ  
γλώσσης, ὅστινες ἀποφαινοῦναι ὅτι ἡ Ρώμη ἀνήκει εἰς  
τὸν καθολικισμὸν, καὶ 22 ἐκατομμυρίων Ἰταλῶν, ὅστινες  
κηρύττουσι ὅτι ἡ Ρώμη εἶναι πρωτεύουσα τῆς Ἰτα-  
λίας, ποῖο ἔχουσιν δίκαιον; Δικαιοσύνη.. Ὑπο τῆς ἰδέας  
ταύτης ἀπετυπώθησαν τινὲς τῶν βουλευτῶν, καὶ τὴν  
συνεδρίαν τῆς 2/14, καθυπέβαλον εἰς τὴν Βουλὴν τὴν  
ἐπομένην πρότασιν: "Οἱ ὑπονομούμενοι, ἀναγνόντες τὴν  
ἐκκηρύξιν τῶν ἐν Ρώμῃ ξένων ἐπισκόπων, προτείνουσι  
νὰ ἀποσταλῆ πρὸς τὸν βασιλέα ἀναφορά ἱκετεύουσα αὐ-  
τὸν νὰ διατρανωθῇ πανθῆμος ὅτι ἡ Ρώμη εἶναι ἡ πρω-  
τεύουσα τοῦ βασιλείου του, καὶ ὅτι οἱ Ἰταλοὶ εἰσι πε-  
πεισμένοι ὅτι ἡ λύσις τοῦ ζητήματος τούτου ἔσται σύμ-  
φωνος πρὸς τὸ ψήφισμα τῆς 17 μαρτίου 1861, ὑπὲρ  
τῆς εἰρήνης τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Εὐρώπης. Προτρέπου-  
σι δὲ τὸν πρόεδρον νὰ συντάξῃ καὶ νὰ παρουσιάσῃ εἰς  
τὸν βασιλέα τὴν περὶ τῆς ὁ λόγος ἀναφορᾶν."

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς προτάσεως ταύτης, ἀνα-  
βὰς ἐπὶ τὸ βῆμα ὁ Κ. Ρατάτσι εἶπεν ὅτι νομίζει πε-  
ριστῆν τὴν παρουσίαν τῆς ἀναφορᾶς, ἀλλ' ἂν τὸ σῶμα  
ἐγκρίνῃ αὐτήν, οὐδὲν ἔχει ν' ἀντεπείθῃ. Ἡ Βουλὴ, ἀποῦ  
ἔκτισε τινας τῶν δημοκρατικῶν βουλευτῶν, ἐξ ὧν ἄλλοι  
μὲν ἐπρότειναν τὴν ἐκκλησιαστικὴν μεταρρυθμίσιν καὶ  
ἄλλοι δι' ἀσχρησίαν τὴν αἰ πύλιν τῆς Ρώμης δὲ ἀνοι-  
χθῆσθαι μόνον διὰ τῶν ὄπλων, ἐκύρωσε παμψηφεί τὴν πρό-  
τασιν καὶ ἀνέθεκε εἰς τὸν πρόεδρον τὴν φρασίναν νὰ  
ἐκλέξῃ πενταμελή ἐπιτροπὴν πρὸς σύνταξιν τῆς πρὸς  
τὸν βασιλέα ἀναφορᾶς.

Ἡ Πετρούπολις κατέστη ἐσχάτως τὸ θέατρον φρι-  
κάδους τιμῶν ἀνοουρηγμάτων. Ἡ ἐπαναστατικὴ φαστρία,  
ἣτις φαίνεται ὅτι προσέρχεται πᾶσαι τὰς ἀρχὰς τῶν ἐρυ-  
θρῶν τῆς Γαλλίας καὶ ἔθνην υπογραμμῶν τῆς πορείας  
τῆς τῶν Μαρσῶν καὶ τῶν Ροβσοπέρων, ἐκίει ἀπὸ τι-  
νος, ὡς γινώσκον, πάντα λθόν, ὅπως διεγέρῃ τὸν λαόν κα-  
τὰ τῆς κυβερνήσεως. Ἀποτυχοῦσα εἰς τὰς ἀλλεπαλλή-  
λους ἀποπειράς τῆς, ἐκπέφθη ἐν ἐμπύρῳ τῆς πολυαρι-  
θμοτέρως συνοικίας τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆ ἑλπίδι ὅτι ὁ  
λαὸς, ἐσπερήμενος ἄρτου καὶ σφίγγε, ἔμελλε τότε νὰ γέ-  
νη πρόθυμον ὄργανον τῶν σχεδίων τῆς. Ἀπροσδόκητον  
λοιοῦν καὶ ἀλλεπαλληλίου πυρκαϊᾶν, ἀναφύσασιν προθή-  
κῃ ὑπὸ κακοῦργον χειρῶν, κατέσφην ὀλοκήρους συ-  
νοικίας καὶ ἀγορὰς, καὶ ἐπήνεγκον μεγάλας ζημίας εἰς πολ-  
λὰ θρησκόσια καταστήματα. Ὁ φόβος καὶ ἡ ἀπεπιστία  
τοῦ λαοῦ ἐπέτεινενο ἐκ τῆς διαμειψῆς ἐπαναστατικῶν  
δελτίων, ἐν οἷς προαναγγέλλεται ὅτι εἰς τὴν Πετρούπο-  
λιν δὲν θὰ μείνῃ λίθος ἐπὶ λίθου. Ἡ κυβερνήσις ἐλαβεν

αὐστηρότατα μέτρα, ἔθνην, οὕτως εἰπεῖν, τὴν πόλιν εἰς  
κατάστασιν πολιορκίας, ὅπως προφυλάξῃ τοὺς ὑπάρχουσιν  
τῆς ἀπὸ διενεοτέρων δυστυχημάτων. Εἰς ἐκείνην συνοικί-  
αν διαορίσθησαν στρατιωτικὴ διοικητικαὶ, καὶ ἀνηγγεληθῆ  
ἐπιστήμοις ὅτι ὅστις συλληφθῆ φέρων μετ' ἐαυτοῦ ἐμπερη-  
σιακὰς ὕλας, θὰ παραπέμπεται εὐθὺς εἰς τὰ στρατιωτι-  
κὰ δικαστήρια. Αἱ ἀπειλαὶ αὗται ἐφόβησαν, φησὶναι,  
τοὺς μεμνημένους, καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη πρὸς τὴν ἐπιβου-  
λήν εἰς τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ.

Οἱ Γάλλοι δὲν εὗρον τὴν εἰς τὸ Μεξικὸν ἀγούσαν  
ὁδὸν ὁμαλὴν ὡς τὴν ἀγούσαν εἰς τὸ Πεκίνον. Καὶ τὰ  
κακῶν ἔμελλε ὅτι ἴσως, καὶ ὅταν κατὰ εἰσβολήναι εἰς τὴν  
πρωτεύουσάν τῆς ἀρχαίας αυτοκρατορίας τοῦ Μοντεζου-  
μα, δὲν θὰ εὕρωσι θερμὰ ἀνάκτορα νὰ λαβωραγορήσω-  
σιν, οὔτε πολίτευμα ἀγείρα καὶ βουλὴν ὑφαρμακῶν μετα-  
ξωτῶν, ἀλλὰ στέργον πάντων τὸν ἐπιτηθείων, καὶ πα-  
θανάτωσιν καὶ τὸν κίτρινον πυρετὸν. Ὁ στρατηγὸς Λο-  
ρανσὲ, — καὶ σημειώθων ὅτι ἡ εἰδησις αὕτη ἔχει κύ-  
ριος ἐπίσημον, διότι ἐρανοῦμεθα αὐτὴν ἐκ τοῦ Μηνύ-  
τορος — δὲν ὑπέλπετο εὐτυχίᾳ εἰς τὴν δευτέραν μετὰ  
τῶν Μεξικανῶν συμπλοκῆν τοῦ. Ἐπορεύετο πρὸς τὴν  
Πουεβλά, μίαν τῶν σημαντικωτέρων πόλεων τοῦ Μεξί-  
κου, ὅπου ἤλπιεν ὅτι ἔμελλε τῆ συνδρομῆν τοῦ λαοῦ νὰ  
εἰσέλθῃ ἀμαχητῆ· ἀλλ' ἀπατηθείς εἰς τὴν προσδοκίαν  
ταύτην, ἠναγκάσθη νὰ διαταξῆ ἐφεοδὸν κατὰ φρουροῦ  
τινὸς ὀνόματι Γουαδalupe, προσηλωμένους τὴν εἰσοδὸν  
τῆς πόλεως. Οἱ Ζουαβῆοι, καίτοι ἐπαθείντες μετὰ τῆς  
συνήθους αὐτοῦ ὀρμῆς, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κυριεύσωναι  
τὰ ἐχθρικά ὄργανα, καὶ μετὰ τὴν ἀποτυχίαν ταύ-  
την ὁ γαλλικὸς στρατὸς ὑπεχώρησε τρία μίλια μακρῶν  
τῆς Πουεβλάς, ὅπου στρατοπεδεύει ἐκτοσε περιμένων  
νὰς βοήθειαν. Λέγεται μάλιστα ὅτι ὁ στρατηγὸς Λοραν-  
σὲ, εἴτε τραυματίσθη κατὰ τὴν μάχην ταύτην, συγ-  
κροηθείσας τῆς 24/5 παρελθόντος, εἴτε ἀνοηθίστης ἐκ  
νέου ἐκ τῶν μόχθων τῆς ἐκστρατείας τῆς πηγῆς τῆς ἐ-  
λαβε κατὰ τὸν κορυφαῖον πόλεμον, ἀνέθρηκε προσωρινῶς  
τὴν ἀρχηγίαν εἰς ἑνα τῶν ὑποδεεστέρων στρατηγῶν. Ὁ  
μεξικανὸς στρατηγὸς Ζαχαράγος ὑπολόγισεν τὰς ἀπαιτήσεις  
τῶν Γάλλων ἐν τῇ πομπῶδι ἐκείνῃ του εἰς 1000 ἄν-  
δρας, ἀλλὰ κατ' ἰδιαιτέρας ἐπιστολάς, ὧν ἐλαβε γνώσιν  
ὁ Μηνύτορος, δὲν ὑπερβαίνουσι τὸ ἐν δέκατον τοῦ ἄ-  
ριθμοῦ τούτου. Ἡ γαλλικὴ κυβερνήσις ἀπέφασκε νὰ  
πέμψῃ ὅσον τάχος ἐπιφυορικὴν πεντασχιλίωδον ἀνδρῶν εἰς  
Μεξικὸν καὶ ἐξέδοκε πᾶς πρὸς τοῦτο ἀναγκαστικὰς διατα-  
γάς· ἐξήγγισεν δὲ πίστωσον πρὸς τὸν Βουλιὸν 15 ἐκα-  
τομμυρίων φράγκων, διὰ τὰς πολεμικὰς δαπάνάς, ἦτις  
παμψηφεί ἐπεκυρώθη. Λέγεται ὅτι μετὰ τινας μῆνας θὰ  
ἀποσταλῶσιν ἑτεροὶ δεκαεκαχιλίω ἀνδρες.

Πρὸ μίας ἑβδομάδος ἀνηγγελλετο ὅτι ὁ Πάπας ἀ-  
πήγγειλεν ἐσχάτως (τῆν 28/9 μεσοῦντος) προσλαλίαν  
πρὸς τοὺς ἐν Ρώμῃ συνηρομωμένους ἐπισκόπους, καὶ ὁ-  
κτοῦρον ἐνώπιον αὐτῶν τὰς καταδικαίας ἀς ὑφίσταται ἐν  
Ἰταλίᾳ ἡ Ἐκκλησία, τὸν κατὰ τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας  
πόλεμον καὶ τέλος τὰς νέας θεωρίας ὡς καταστρεπτικὰς  
τῆς κοινωνίας.

Μετὰ τὴν προσλαλίαν ταύτην, ὁ καρδινάλιος Ματ-  
τέης, ὡς πρεσβύτερος τὴν ἡλιάν, ἐν τῇ ἐπαύρῳ Κολλεγιῷ,  
ἐπέκλησαν εἰς τὸν θρόνον τῆς Α. Μακαριότητος, συνο-  
δευομένου ὑπὸ πολλῶν ἄλλων ἀρχιερωδων, καὶ ἀνέγνωσεν  
τὴν ἐπομένην προσφώνησιν, ἣν καὶ τῶ ἐνεχέρεισεν ἐπει-  
τα, ἐν ὀνόματι θίου τῶν ἐν Ρώμῃ συνηρομένων ἐπι-  
σκοτῶν.

Ἀγιώτατε Πάτερ,

Ἀφόρον ὁ Ἀπόστολος τῷ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν  
ἀγιάν μῆσιν τῆς Πεντηκοστῆς, στενάς ἡμερομηνίαι μετὰ τοῦ  
Πέτρου, τοῦ ἀρχηγῆ τῆς Ἐκκλησίας, ἐλαβον τὸ Πνεῦμα τοῦ  
Ἄγιου, καὶ ὑπὸ τῆς θείας αὐτοῦ δυνάμεως ἐλαυνόμενοι, ἀ-

νήγγειλαν εἰς ἀνθρώπους ἀπὸ παντὸς σχεδὸν ἔθνους συνηρο-  
μένους ἐν τῇ ἀγίᾳ πόλει, καὶ εἰς ἐκαστὸν ἐν τῇ γλώσσῃ αἰτήθη,  
τὰ θαυμασία τῆς τοῦ Θεοῦ παντοδυναμίας, οὐδέποτε νομίζο-  
μεν, μέχρι σήμερον καὶ εἰς ἐπίτατον ἡμέραν ἐν τῇ παρουσίᾳ  
ἐξέρχασθαι τοσοῦτον κληρονομία ἐκείνων συνηρομένων περὶ  
τὸν σεβασμὸν διδάχον τοῦ Πέτρου, ἕνα ἀκούστων τὸν λόγον  
αὐτοῦ, ἐνωσισθῆναι τὰ κρήματα, καὶ ἐμψυχῶσαι τὴν ἐξουσίαν  
αὐτοῦ. Καθὼς δὲ ἐν μίᾳ τῶν κωδινῶν τῆς ἀρτυρησῆσθαι  
Ἐκκλησίας οὐδὲν ἴδουται νὰ φανῇ εἰς τοὺς Ἀποστόλους ἢ  
ἄλλοτερον, τοῦ νὰ περιεκυλώσων τὸν μόλις πρὸ μικροῦ μνημο-  
σύνηται ὑπὸ τοῦ θεοῦ Πνευματος Τοποτηρητῆν τοῦ Ἰησοῦ  
Χριστοῦ ἐπὶ τῆς, οὕτω καὶ ἡμῖν, ἐν μέσῳ τῶν παρουσῶν πε-  
ριπετειῶν τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, οὐδὲν ποσειότερον, οὐδὲν  
ἰσώτερον τοῦ νὰ καταθέσωμεν εἰς τοὺς πόδας τῆς Σφῆς Μα-  
καριότητος πᾶν ὅ, ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν σέβας καὶ ἀγάπην  
πρὸς τὴν Σὴν Ἀγιότητα, καὶ τοῦ νὰ κηρύξωμεν ἐναυτῷ ὁ-  
μοιοῦσιν τὸν σεβὸν θαυμασῶν ἡμῶν πρὸς τὰς ὑψηλὰς ἀρετὰς αὐ-  
τῶν κατακοσμοῦν τὸν ἡμέτερον Ἰεραρχὴν ἡμεῶν, καὶ τὴν  
ἐνδόμιχον ἡμῶν συνάνασιν εἰς ἑ, ὡς ἁγίος Πέτρος, εἰδοθῆς,  
εἰς ἃ γενναίως ἀπεφασίκα καὶ ὄρα.

Τὰς καρδίας ἡμῶν ὑπεκαίει νέος νῆα φῶς πείσεται  
ζωτικωτέρας φαίνει ἐν τῆς διανοίας ἡμῶν, ἀγάπη ἰερωτέρα  
κατέλαβε τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἀλισθημένους τὰς γλώσσας ἀναδι-  
δοῦσας ἐκ τῶν ὁλογῶν αἰνέων ἤναπτον πόδον φερομένο ὑπὲρ  
τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Μαρίας, παρ-  
ῆ ἐτύχησαν οἱ Ἀπόστολοι, καὶ παρετρῶνον αὐτοὺς νὰ κη-  
ρυττώσων τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Ἐγκραθῶς λοιπὸν εὐχαριστοῦντες τὴν Σὴν Μακαριότητα ὅτι  
ἐπέτρεψε κατὰ τοὺς γαλεῖτους καιροὺς τούτους, νὰ προσέλθο-  
μεν εἰς τὸν ἱεραρχικὸν θρόνον, νὰ παραμυθηθῶμεν ἀπὸ τῆς  
ταῖς ἠλίθειας καὶ νὰ τῆ ἐκκλήσασθαι δημοσίᾳ τὰ ἀσθένια-  
τα ἴψ ὧν κηρῶμεθα, ἡμεῖς τε καὶ ὁ ἡμέτερος κληρὸς, καὶ οἱ  
λαοὶ οἱ διαπεπαιστωμένοι εἰς τὰς φροντίδας ἡμῶν, μὴ φύω-  
ναι καὶ καρδίᾳ ἀποτεινομένη σοὶ τὰς ἐπεμυσθῆσθαι καὶ εὐχὰς. Ζήτη-  
σὲ ἐπὶ μνηστων, αἰσίως τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν ἰθύνον, Πα-  
τερ Ἄγιε. Μὴ πάσις προστατέων αὐτὸν οὕτω διὰ τῆς δρα-  
στηριότητος σου, κυβερνῶν διὰ τῆς συνεισῆσθαι τοῦ, κατακοσμοῦ  
διὰ τῶν ἀρετῶν σου. Βιάθη πρὸς ἡμῶν, ὡς ὁ ποιητὴν ὁ κολῶς,  
δίδε τῶν τὸ παράδειγμα, ποιήματι καὶ πρόβατα κατὰ τὰ ἀνία  
ἐν ταῖς οὐρανίαις νομίαις, ἐνεχυρῶν αὐτὰ διὰ τῶν οὐρανῶν  
ποταμῶν τῆς σοφίας. Καὶ γὰρ εἰ πρὸς ἡμῶν ὁ διδάσκαλος  
τῆς ὑμνησθῆσθαι ἠδυσκαλίαις, τὸ κέντρον τῆς ἐνόητος, πρὸς  
τοὺς λαοὺς δὲ τὸ ἀδύνατον φὰς τὸ πρὸς τῆς θείας σοφίας  
ἡτοιμασμένον, σὺ ἡ πέτρα, σὺ τὸ θεμελίον τῆς Ἐκκλησίας  
αὐτῆς, καὶ ἡ καὶ πύλις ἔδου οὐδέποτε καταστῶσιν. Σοὺ  
λαλοῦντος, τὸν Πέτρον ἀκούομεν σὺ κρινόντος, πρὸς τὸν  
Ἰησοῦν Χριστὸν ὑπαίκομεν. Σὲ γαρῶμεν ἐν μέσῳ τῶν τοσοῦ-  
των καὶ τηλοῦτων διοικησῶν καὶ τρικυμιῶν, τὸν γαληνῶν  
τῆς θύει καὶ ἀταράχῃ τῇ καρδίᾳ πληροῦνται τὴν ἱερὰν λει-  
τουργίαν τὴν σὴν, ὅθειν καὶ ἀπτήτην.

Ἄλλα τοσαῦτα ἔχοντες τὰς ἀφορμὰς ἵνα μακαριώσωμεν  
ἐαυτοὺς, δὲν δυνώμεθα καὶ νὰ μὴ στρέψωμεν τὰ βλέμματα πρὸς  
ἄλλους ἄλλο θέματα. Παναγιῶτα ἀληθῆς ἀνάσταται πρὸ  
ἡμῶν αἰ φοβερά ἄνομιαι ἀι ὀλιγοὶς καταστρέψασθαι τὴν ὁ-  
ραλίαν ταύτην γῆν τῆς Ἰταλίας ἣς ὑπάγομεν, μακαριώσαται  
Πάτερ, ἡ τῆ καὶ τοῦ ἔθρουμα, καὶ ἀγωνίζομαι ὅπως διασ-  
σώσω καὶ καταλύσω τὴν κληρικὴν οὐσ τε καὶ τῆς Ἁγίας  
ἐκκλήσας, καὶ ἡ ἐκείνη τῆς ἐκείνη τῆς ἐκείνη τῆς ἐκείνη τῆς  
καλὸν ἐν τῇ πολιτικῇ κοινῳίᾳ. Οὐδὲν, οὐτε τὰ σταθερὰ τῶν  
αἰώνων δικαιοσύματα, οὐτε ἡ μακρὰ καὶ ἐλεηρὴ κατὸ τῆς  
ἐξουσίας, οὐτε αἱ συνθήκαι ἐς εὐνοίας καὶ ἐγγνήῃ τῆς  
Εὐρώπης ἀπάσης ἀρχῆ, ἠδυνήθησαν νὰ ἐμφοβῶσθαι τὴν ἀνα-  
τραπὴν τῶν πάντων, παρὰ πάντως τοῦ νόμου ἐφ' ὃν ἐστη-  
ρῆκε μέχρι τούδε ἡ ὑπερῆς καὶ ἡ διάρκεια τῶν Κρατῶν.

Ἴνα δὲ τὰ ἄλλα παραλειπομένη ἀσοληθῶμεν εἰς τὰ ἀ-  
πτόματα ἡμῶν ἐκ τοῦ σίνεργου, εἰ αὐτῶν, Ἀγιώτατε Πάτερ,  
βλέπομεν, διὰ τῆς παρανομίας τῶν σεσημασμένων ἐκείνων ὁ-  
τινες μεταφασίστων τὴν "εὐθερίαν καὶ πρόσχημα τῆς ποιη-  
σίας αὐτῶν", ἀπογοητωμένους τῶν ἐπαρῶν αἰνέων ἀπειλο-  
σῶν πᾶσις ἐνομοίαι διὰ τῶν φροντίδων καὶ ὑπὸ τῆν προστα-  
σίαν καὶ ἀμφοτέρων τῆς Ἁγίας Ἐβρας καὶ ἀπάσης τῆς  
Ἐκκλησίας. Ἡ Ἀγιότης ἡ σὶ ἀντίστην μετὰ καρτερίας ἀρε-  
τήτου κατὰ τῶν παρανομῶν τῶν ἐπισημασμένων, καὶ ἀπε-  
λομεν αὐτῇ θερμοπάτας εὐχαριστίας διὰ τοῦτο ἐν ὀνόματι  
παντων τῶν καθολικῶν.

Ὁμολογούμενοι τῶνόντι, ὅτι ἡ κοσμικὴ κυριαρχία τῆς Ἀ-  
γίας Ἐβρας ἀνάγκη ἐστὶ, καὶ ὅτι ἰβηθὺ ἐξ ἀρθηθῶν οὐκαθὺ  
τῆς θείας Προνοίας οὕτε διατάξιμεν κηρύττουσιν, ὅτι ἐν τῇ  
παρουσίᾳ καταστάσει τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἡ κοσμικὴ  
αὕτη κυριαρχία ἀπαιτεῖται ἀπολύτως ἐξ ἀγαθῆς τῆς Ἐκ-  
κλησίας καὶ διὰ τὴν εὐθερίαν τῶν ψυχῶν διοησθῶν. Πάνας

— Ἦ ἀπὸ μὲν ὑπέλαβεν ὁ ἐπίσκοπος δὲ ἰδιὰ λοιπὸν ἀνη-  
συχησε; Δὲν εἴπω πρὸς εἶναι τ' ἀπὸ μὲν.

— Ὁ, καὶ πῶς! τὰ ἐκλήθη! ἐκείνος ὁ χυσινοβόζωνος  
ἀνθρώπος τὰ ἐκλήθη!

Ἐν βίῃ θεολογῶν, ἐπείρεν ἡ κηρὸς Δοξαστῆ μ' εἶπῃ τὴν γεροντι-  
κῆν ἀουσιαν τῆς εἰς τὸ προσωπολήρητον, εἰσήλθεν εἰς τὴν πατρίδα καὶ  
ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐπιτοκοῦν. Ὁ ἐπίσκοπος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν  
ἦτον ἐκπομπῶν καὶ παρετήριε στενάχων καλὸν τὸ ἄθος, τὸ ἴδιον εἰς  
συντηρή ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ καλαθίου. Ἀνωρθῶθαι λοιπὸν ἐκ τῶν ρω-  
νῶν τῆς κηρῆς Δοξαστῆς.

— Κηρῆς, ἐπεὶ δεσποτῆ μου, ὁ ἀθύρομαι; Πῶν τ' ἀπὸ μὲν  
τὰ ἐκλήθη! πῶν τ' ἀπὸ μὲν!

Ἐνῷ δ' ἐβαλε τὰς ἐπισημασθῆσαι ταῦτα, τὰ βλέμματα τῆς ἀστερ-  
ροντος πρὸς μίαν τῶν γυναικῶν τοῦ κήπου, ὅπου ἐβραῖοντο ἵχνη ἔρδου.  
Ἦτον εἰλητὴν ἡ χρησιμοποίησιν τοῦ τοῦ ἐπισημασμένου.

Να! παρατηρεῖται; ἀπ' ἐκεῖ ἔφυγε. Ἐπήλθε μίση εἰς τὸν  
στενὸν τὸν ὄρονον. Ἐβλεπ, τὸν ἀδελφῶν! Ὁμολογῶ ἀπὸ μὲν τ' ἔφυγε!

Ὁ ἐπίσκοπος ἔμεινε πρὸς στιγμήν ἄσπαστος, ἔπειτα ἤγειρε τὸ  
σοβαρὸν τὸ ὄμμα, καὶ εἶπε πρὸς τὴν κηρὸν Δοξαστῆν μὴ πρῆσθαι:

Καὶ πρῶτον μὲν, ἴδωκε μὴ ἦσαν τ' ἀπὸ μὲν αὐτῆς;

Ἡ κηρὸς Δοξαστῆ ἔμεινε ἀναόρθος.

Αὐτὴ τ' ἀπὸ μὲν, κηρὸς Δοξαστῆ, ἐπρόσθεσε μετὰ τινα στιγμήν  
ὁ ἐπίσκοπος, ἐγὼ ἐκάμην κακὰ νὰ τὰ κρησὶ τῶν κηρῶν. Ἦσαν  
πρῶτον τῶν πρῶτων. Καὶ αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος τῆς ἴτην; Πανθῶς βέ-  
βαια.

— Ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Παναγία! ὑπέλαβεν ἡ κηρὸς Δοξαστῆ.  
Καὶ μὴ γὰρ εἶναι δι' ἐμὲ ἡ διὰ τὴν κηρὸν; Ἀ! ἡμᾶς εἶναι ἀδύοφοροι.  
Ἐἶναι διὰ τὸ Μέγισθῆος, δεσποτῆ μου, ὅπου δὲν θὰ ἔχετε πῶρα μετ' ἐ-  
νὰ τρώγεται τὸ γαλ' ὄσα.

Ὁ ἐπίσκοπος ἐπέστρεψεν ἡ τὴν εἶδεν ἀπόρως ποῦ. — Πᾶ! καὶ  
μῆστος δὲν ἔχει χουλιάρια καὶ περὶν ἀπὸ καστῆρον;

ἢ ὄρα! τὴ στήθε, ἡ στήθ, προσέθετον ἄνωγὸν τὸ πᾶνθρον καὶ ἄρρητον  
εἰς τὴν σεβασμίαν ἀνάστασιν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, καὶ μεγαλειῶν τὸ  
ἀγιώστους ἐπέχοντες εἰς τὰς λευκὰς ἐκείνας τρίχας καὶ εἰς τοὺς κλει-  
στοὺς ἐκείνους ὀφθαλμοὺς, εἰς τὴν μορφήν ἐκείνην ὅπου τὰ πάντα ἔ-  
πνεον ἐμπιστοσύνην καὶ ἐλπίδα, καὶ τέλος, εἰς τὴν προσωπικὴν ἐκείνην  
κεραλίαν καὶ εἰς τὸν βρεσσικὸν ἐκείνου ὄνον.

Ὑπῆρχε τὸ θεοεικὸν σχεδὸν εἰς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον, τὸν οὕτω  
σεπτὸν ἐν ἀγνοία του.

Ὁ Ἀγιώστους ἴστατο ἐπὶ τὸ σκότος, ὄρθος, ἀκίνητος, μὴ τὸ σι-  
θῆσθαι κηρῶν τῶν ἀναγέρων, βλάπων ἐν ἀμνησῆν τῶν φρεσίνων  
τῶν γέροντα. Ὅμοιον τὸ ποτὲ δὲν εἶδεν ἑλθῆ. Ἡ ἀφοβία, ἡ ἐμπε-  
πιστία ἐκείνη τὸν καταστρέφει. Δὲν ἔχει ὁ φηκὸς κόσμος θέματα με-  
γαλῆτερον τούτων — μίση συνειδήσεως τεταρασμένη καὶ ἀνοήσως,  
ἀγρομῆσιν εἰς τὴν ἀκμήν του νὰ πρῆξῃ καλὸν τὴν, καὶ ἰσταμένην διὰ  
νὰ θεοθῆ τὸν ὄνον ἑνὸς δικαίου.

Οὐδαὶ θὰ ἤνικατο νὰ εἰπῇ τὴ δεύτερον ἐνὸς αὐτοῦ, οὐδ' αὐ-  
τὸς ὁ ἴδιος. Ἡ μορφή του ἄλλο δὲν παρίστα εἰς τὴν ἕμβροσιν τὸ βλοσυρὸν.  
Ὅτι ἠλοβῆσται τὴν συγχίνετον ἀνδρῶνον, εἶναι βέβαιον. Ἀλλὰ τίνος  
φύσεως ἦτον ὁ συγχίνετος αὐτῆς;

Τὸ βλέμμα του δὲν ἀποστῆται ἀπὸ τοῦ γέροντος. Μόνον πρᾶγμα  
τὸ ὅποιον ἐγκαταλείπει τὸ πρόβλημα εἰς τὴν συμπεριφορᾶν καὶ τὴν  
φυσιογνωσίαν του, ἦτον ἄλλοκόπιος τῆς διαταγῆς. Ἰστατο ὡς ἀμπερῆ-  
των μεταξὺ τῶν ἀβόλων τῆς ἀπόλειας, καὶ τῆς ἀβόλων  
τῆς σωτηρίας. Ἦτον ὁς ἔτυμος, ἢ τὸ κρησῶν ἐκείνου νὰ κατα-  
συντηρή, ἢ νὰ πείθῃ, τὴν χεῖρα ἐκείνην νὰ λάβῃ, καὶ νὰ τὴν κατα-  
σπῆρῃ.

Μετὰ τινας στιγμὰς, ἡ ἀριστερὰ τοῦ χεῖρ ἠγέρθη βραδέως πρὸς  
τὸ μέτωπον καὶ ἀφῆκε τὸ κλήμυρα τῆς κεφαλῆς τὸν ἐπειτα ἔπεισε  
ἡ αὐτῆ χεῖρ, βραδέως πάλιν, καὶ ὁ Ἀγιώστους ἔμεινε εἰσεῖτι θεωρῶν  
μὴ ὀρθωμένον ἄμην τὸν ἐπίσκοπον, καθέσθοντα πάντοτε ἐν βελυκτῆν  
ἐπίρρη ὑπὸ τὸ φρικώδες ἐκείνου βλέμμα.

Μία τῆς σελήνης ἀνεκάλυψε, πίστωσα ἐπὶ τὸ ἄνωθεν τῆς  
ἐστίας σταυροῦ, καθίστα αὐτὸν ἐρατὸν ἀμφοδῶς

δρα ήνα δ βασιλεὺς Ποντίφκος καὶ ἀρχιερεὶς ἀπάσης τῆς Ἐκκλησίας μὴ πύγανθ ὅτις οὐδὲν οὐδὲν ἡμετέρας, καὶ οὐδὲ φιλοθενημένους ἀλλ' ἡν καὶ κλημένους ἐπὶ τῷ θρώνῳ αὐτοῦ, καὶ κλημένους ἐπὶ τῷ θρώνῳ αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῷ θρώνῳ βασιλέως, οὐδὲν ἄλλο ἀναγνώρισμα δικαιοσύμης ἐμὴ τὸ ἴδιον, καὶ δυνήται, ἐν ἐλευθερίᾳ ἐπιμένει καὶ εὐφροσύνη καὶ παρὰ, προστατεύει μὲν τὴν καθολικὴν πίστιν, ὑπερασπίζει δὲ καὶ κυβερνᾷ καὶ ἰθαὺν ἀπαντὰ τὴν χριστιανικὴν δημοκρατίαν.

Τὴν λοιπὴν ἰδύνατον ἄρρηθ' ὅτι κατὰ τὴν ἐκτελεστικὴν σύγκλητον πραγμάτων, ἡμεῶν καὶ θεσμῶν ἀναρπώντων, ἔδει ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Εὐρωπαϊκῆς πόσεως τῆς ἐκείνης, μετὰ τὸν τῶν τριῶν ἡμετέρων τοῦ παλαιοῦ κόσμου, οὐδὲν τὴν ἐξ ἀφ' ἧς ἀναβῆται ἕως μὴν ὑπὲρ τῶν λαῶν, ὡν δὲ ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων, μεγάλη τις καὶ κραταιὰ φωνὴ ἢ φωνὴ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας, ὡν ἀμερλήτος καὶ ἀνευ προσημασίας, ἀπληγαμένη ἀπὸ πάσης ἀναδύσεως ἐπιβροῆς, καὶ τὴν ὅσον οὐτε φόβος ἢ καταστάλαξ, οὐτε σκευερία νὰ περιστοιχίσωσι.

Πᾶς καὶ τὴν τρόπον ἢ ἐγένετο νὰ ἐλθοῦν ἐνταῦθα καταθέτων τῆς οὐκουμένης ὁ ἀρχιερεὶς τῆς Ἐκκλησίας, ἐκπροσωπούμενος ἀπαντὰ τοὺς λαοὺς καὶ πάσας τὰς χώρας τῆς γῆς, καὶ ἐλθὼν ἐν ἀσφαλῆ ὅπως συσχεθῆσαι μετὰ τῆς Σιγῆς Ἀγιότητος περὶ τῶν σπουδαίων συμφερόντων, ἐν εὐρισκῶν ἡγεμόνα δεσποζόντα ἐπὶ τὸν ὁδὸν τούτων, ὑποπευθεμένου τοὺς ἡγεμόνας τῶν καὶ ὕποπτον παρ' ἐκείνοις ἔνεκεν ἐξήρητος; Ὑπαρξουσὶν ἀλήθως χριστιανικὰ χρεῖα, καὶ ὑπαρξουσὶν πολιτικὰ χρεῖα τὰ χρεῖα ταῦτα δὲν εἶναι μὲν ἐναντία πόσε, ἀλλ' εἶναι διάφορα πᾶς ἢ ἴδιον καὶ ἐπὶ ἀπληρώσει ὁ ἐπίσκοπος, ἂν δὲν ἴσῃ ἐν Ῥώμῃ κοσμικὴ τῆς ἐποῦσας ὅποια ἢ πικρὴ, ἀπληγαμένη παντός ἀλλοτρίου δικαιοσύμης, καὶ κέντρον τῆς παγκοσμίου ὁμονοίας, εἰς οὐδεμίαν ἀνθρώπινον φιλοδοξίαν ἀφορῶσα, οὐδὲν πρὸς γῆρινον κυριαρχίαν παρασκευάζουσα.

Ἀρνήθημεν ἐλευθερίαν πρὸς τὸν ἐλεύθερον Ἱεραρχὴν Βασιλέα, ποιμένειν ἐν τοῖς πράγμασι τῆς Ἐκκλησίας, πολιτικᾶ ἀρνούμενοι εἰς τὸ καλὸν καὶ εἰς τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος, καὶ οὐτε ἀπὸ τῶν τοικμικῶν χρεῶν ἡμῶν ἐλλείποντες εἰς τοιμάς, οὐτε ἀπὸ τῶν πολιτικῶν, εἰς πολιτικά.

Οὕτως ἐγένοντο τὸν πραγμάτων, τὴν δὲ τοιμῶν καὶ καθαρῶν τῆς ἀρχαιοτάτης ταύτης κυριαρχίας, τοιούτων κύριος ἐγένετο καὶ ἐπὶ τοιαύτης ἰσχύος πραγμάτων τελεμαχίας μῆνης: Τὴν ἄλλαν δὴναται νὰ συγκληθῇ εἰς τοὺς αὐτῆς, ἐν ἀπληρῷ ὑπ' ἑαυτὸν καὶ αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινον δικαίον ἐφ' οὗ ἐκασταίεται τὸ ἀσφαλεῖς τὸν ἡγεμόνον καὶ ἐλευθερία τῶν λαῶν: Τὴν δὴναται ὑπάρχει οὐτε ἀσφαλίαι καὶ ἀγία: Τὴν μοναρχίᾳ ἢ τῆς δημοκρατίας δὴναται νὰ καυχήθῃ εἰς τοὺς αὐτῶν, παραληλυθότας τε καὶ μεταγενεστέρας, ἐπὶ τοιούτοις ἀσφαλίαι καὶ ἀρχαίαι καὶ ἀπαράβλητος δικαιοσύμης: Ἐὰν ἀπαρῆται αὐτὰ περὶφερόμενον, διὰ τὴν Ἀγίαν Ἐξουσίαν, καὶ καταπατῶν, τὴν ἡμετέραν ἢ ἴδιον ἀσφαλίαν ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ βασιλείου τῶν, ἢ τῆς δημοκρατίας ἐν τῇ κατοχῇ τῆς χώρας αὐτῆς: Αἰεὶ Ἀγίαται Πάτερ, καὶ ὑπὲρ τῆς θετικής ἀναμειβόμενης, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ δικαιώματος, ἀπορ εἶναι ἐν τοῖς ἴδιαις τὰ θεμέλια τῶν ἀνθρώπινων πραγμάτων, ἀγωνίζεσθαι καὶ ὑπερασπίζεσθαι. (ἔπειτα τὸ τέλος.)

Μετὰ τὸν σφοδρὸν τούτων φιλιππικῶν τῶν καθολικῶν ἐπισκόπων, εὐκαίρως νομιζόμεν νὰ ἐπιτάξωμεν ἐνταῦθα τὴν πρὸς τὴν Πάπαν ἀναστροφὴν τῶν ἐλευθεροφρονούντων ἰταλῶν ἱερέων, περὶ τῆς διελεύσεως ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἡμῶν, ὡς δημοσιεύεται ὑπὸ τοῦ Μεσσηνίου. Παραλείποντες τὰς δύο πρώτας παραγράφους τῆς ἀναφοράς ταύτης, ὡς πραγματευόμενας περὶ τὸν θεολογικὸν δοξασμὸν τῶν ὑπογραφήσαντων, αἵτινες εἶναι κατὰ πάντα σύμφωνοι πρὸς τὰ δόγματα τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας, καταχωρίζομεν μόνον τὴν τελευταίαν, ἐν ἣ γίνεται λόγος περὶ τοῦ πολιτικοῦ ζητήματος.

Ἡστοὶ οἱ ὑπογραφομένοι εἰς τὰς δοξασίας ταύτας, ἀφ' ὧν θεῖα ἐδουκίαν οὐδέποτε παρεβέβησαν, τοιμάς, μακαρίζετε πάτερ, νὰ ὑπερβῆσαν ἡμῶν ταπεινῶς τὴν παρουσίαν, προτρέποντες εἰς τοῦτο οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ ἱεραρχικοῦ αὐτῶν βασιμῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ καθήκοντος χριστιανῶν πολιτῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἰταλῶν. Ἰδοὺ, μακαριώτατε πάτερ, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄρουρου μὲχρι τοῦ ἄλλου τῆς ἡμετέρας ταύτης Ἰταλίας ἀντήχη φωνὴ θεολογικῆ καὶ ἐκφραζούσα τὴν καθολικὴν εὐσεβείαν Ζήτω ὁ Πάπας. Ἀλλ' ἰδοὺ ἀντήχη συγχρόνως καὶ ἕτερα τις φωνὴ, φωνὴ πατριωτικὴ καὶ ἐμπνευσμένη ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας Ζήτω ἡ Ῥώμη, μητρὸς πόλις τοῦ

νέου βασιλείου. Ἐὰν αἱ δύο αὐτὰ φωναὶ, ἀντὶ νὰ συμφιλιώθωσι, ἀφίστανται καὶ μάχονται πρὸς ἀλληλάς, ἀπειλούνται ἀκαταλόγητα ἡρόμια καὶ πνευματικὰ θανά, καὶ οὐδὲν ἠρησικεύον τῆς ἐθνικῶν καλῶν δυνάμεων τῆς προνομίας σκεπτικῶν νὰ ἐπίστη. Καὶ τίς ἔστι λοιπὸν ὁ μακάριος ἐκείνος ὅστις προδίδται νὰ συμφιλιώσῃ αὐτὰς, καὶ νὰ γίνῃ ὁ πρωτοπόρος καὶ ἡ ἀφορμὴ τοῦ μεγάλου καλοῦ διὰ τὸν ἔθνημον καὶ τὴν παλαιότητα, διὰ τὴν Ἐξουσίαν καὶ τὴν κοινωνίαν; Ὑμεῖς εἶσθε ὁ μόνος ἀρόμοτος, μακαριώτατε πάτερ, διότι ὑμεῖς μόνος δύνασθε νὰ ἐπαναλάβητε ἀποτελεσματικῶς τὴν φωνὴν ἐμείνην, ἣν ἐκλήρονησάτε παρὰ τὸν ἡγεμόνας τῶν ποιμένων, καὶ ἣτις, ἐξερχομένη τοῦ Βατικανῶν, τὰν πληρῶσθαι ἀγαλλιάσεως γῆν καὶ οὐρανόν. Ἀς ἐξέλθῃ λοιπὸν ἡ φωνὴ αὐτῆ καὶ τὸ στόματός σου, ὁ Πίε, καὶ ἂς ἀκούσῃ παρὰ σοῦ ἡ Ἰταλία, ἣτις οὐκ αἰ βλάπῃ καὶ οὐ κτετεύῃ, τὴν λέξιν εἰρήνῃ. Ἐὰν, πάτερ, εὐαγγελισθῆς εἰς αὐτὴν τὴν εἰρήνην, ἡμεῖς, ἐν ὀνόματι αὐτῆς, ἐριζόμεθα ἀδίδον τὴν εὐγνωμοσύνην.»,

ΣΑΒΒΙΚΑΙ ΕΠΙΦΑΝΙΑΙ.

Ὁ Βάνδερρε δημοσιεύει ἐπιστολὴν τινα ἐκ τοῦ θεάτρο τοῦ πολέμου, ἣτις, ἂν εἴναι ἀληθῆς, κλονίζει ἐκ βάθρων τὰ πρόβηα, τὰ ποῖα ὁ Ὁμὲρ πασαῖς ἔστησεν ἐν τῇ Ἀλβανίᾳ. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ, περὶφρασεὶ πρὸς τὴν εἰρημένην ἐφημερίαν ἐκ τῶν ἐν Βελποδαλοῦσι στρατοπέδου τῶν Μαυροβουνιωτῶν καὶ φέρουσα ἡμερομηνίαν 27/8, εἶχει ὡς ἐξῆς:

Τῆ (22)3 ἰουλίου, οἱ Τοῦρκοι, συμποσούμενοι εἰς 15,000 ἀνδρας, ἐκίνησαν ἐκ Σπουδῆς, ὅπου ἐπιτάσσεται καλλιέως τινὰς μαυροβουνιωτικὰς εἰς τὴν Κομάνην, διηρημένοι εἰς τρεῖς φελλήγας, μίαν τὴν ἐπίσημον, τοποθετήσαντες εἰς τὴν Ἐρισφικάν, παρὰ τὸ χωρίον Λουτσόνας, διέλασε τὴν προσοχὴν τῶν Μαυροβουνιωτῶν.

Οἱ Μαυροβουνιωτὶ στρατοπεδούμενοι εἰς τὴν Τσατφίκαν, προσήλθοντες εἰς ἀπόστολον ὑπὸ τὸν τουρκικὸν στρατοπέδον, καὶ τὸ κέντρον αὐτῶν ἀναγκάσει νὰ ὑποχωρήσῃ μετὰ τῶν μαχῶν ἐνίοποιον ὑπερτέρον θυνάμειον. Ἐν τῇ κρισίμῳ ταύτῃ στιγμή, ἐνεφανίσθη ἐν τῷ πεδῶν τῆς μάχης ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν βρεσάνων καὶ μέγας βοεβδάς Πέτροβιτς, περιτοιχισμένος ὑπὸ τοῦ ἐπιπέδου τῶν, ὅπου βλέπων εἰς αἱ δύο φελλήγας τῶν Τοῦρκων ἐπέστησαν κατὰ τὸ κέντρον τῶν Μαυροβουνιωτῶν, συνέλαβε μετὰ πολλῆς παρησυχίας πνεύματος νέον σχέδιον μάχης. Ἐν μέρῳ τῆς βροχῆς τῶν σφαῶν, ἐνεφανίσθη τὰ στρατεύματα τοῦ, συνέσφιγγε τὰς διαλυθείσας τάξεις, καὶ μετ' ἄλλων αἱ μαυροβουνιωτικαὶ σημαῖαι ἐφάνησαν προβαίνουσαι κατὰ δεκαπλασίονον ἔγχρονον. Οἱ Μαυροβουνιωτὶ ἐφώρμησαν μετὰ τοιαύτης ἐρμῆς, ὥστε οἱ Τοῦρκοι ἤρχισαν νὰ κλονίζονται, καὶ μετὰ βραχείαν ἀνάστασιν ὑποχώρησαν πρὸς τὴν Σπουδῆν καὶ τὴν Βογιόφρασαν. Ὑπερῆς μέγα αὐθιχῶς εὐτυχίαν διὰ τοὺς Τοῦρκους διὰ μόνον 2500 Μαυροβουνιωτῶν μετέστρον τῆς μάχης, καὶ ἐπὶ ἴδιον ἴσχυρος νὰ εἶναι καταστῆναι εἰς τὰ δύο φρούρια, διότι ἄλλως τὸ θελον ἀποδεκατιοῦ. Ἡ μάχῃ διάρκεισε 6 1/2 ὥρας καὶ ὁ μόνος Τοῦρκοὶ ἀπέλασαν 600 νεκροὺς καὶ 1500 τραυματίας οἱ δὲ χριστιανῶν 47 μόνον νεκροὺς καὶ 100 τραυματίας, ἀλλ' οὐδὲ οὗτοι ἐκ ἐπιπέδου, ἀν εἰς τὸ κέντρον δὲν ἐμάχετο ἡ νεολαία τῶν σχολείων, τῆς ἐπρόχρησε πρὸς τὰ ἑμπρός, ἀνευ ἀνάγκης. Ὁ σημαφόρος αὐτῶν ἐδασεν ἐξ πλάγας. Μεταθῶν τὸν ἀρχηγὸν ἀναστῆσεν κυριὸς ὁ Πέτρος Φίλιππου, ὁ Γραφεὶς καὶ ὁ Ζέγας, ἐν ἐνηχηστικῇ δημοσίᾳ ὁ ἀρχιστράτηγος.

ΠΑΦΟΖΑ, (30)11 ἰουλίου.

Ἡ εὐδοξία περὶ τὴν ἀναμειβῆσθαι πρὸς τὴν Κίτην μάχην ἐπιβεβαιούται, καὶ γινώσκομεν μάλιστα καὶ τὰς λεπτομερείας αὐτῆς. Μετὰ πολλὰς ἀνωφελεῖς ἀποπειράς, κατέρθησε τέλος ὁ Δερβὶς πασαῖς νὰ εἰσδύῃ εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Νέξης καὶ νὰ προσποθήσῃ τὸν λιμνοκτόνον φρούριον. Ἡ ἐπιτυχία αὐτῆ ἐξηγησάθη ἰσον ἀκριβῶς, φρονεῖν τὸν πολλὸν ἐκαστοτάθην στρατιώτην. Πρῶτον ἦδη μετὰ τὴν ἐνάρξιν τῆς ἐκστρατείας ταύτης, τὰ τουρκικὰ ὅπλα λαμπρότητα διὰ τὸς νέους, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸν ὑπέρτερον ἀρμόδιον πολυμυτικῶν καὶ ἰδίας εἰς τὴν βραδείαν ἀρξάν ἰσχυροῦς τῶν σώματος Μαυροβουνιωτῶν, προελθούσαν ἐξ ἐσφαλμένων εἰκασίων.

Ὅτε ὁ Δερβὶς πασαῖς, ἡγούμενος 15,000 ἀνδρῶν, ἐξε-

στράτευσε τὴν (21)2 διευθυμένους πρὸς τὰ σύνορα τοῦ Μαυροβουνίου διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγίαςτῆς ἀπὸ Βελμῆς εἰς Νέξην, ὁ Πέτρος Βοϊκοῦτις, ὁ φρούριον τὴν κλεισμένην τῆς Δούνας, ὑπέθεσε ἀτύχως ἐπὶ ὁ τούρκος στρατῆγος εὐλαβε τὸν διευθυνοῦν ταύτην, μόνον ἑπὶς ὑποσπῆρξῃ τὸ ἀληθὲς αὐτὸ γένηται, ἔπειτα ἤρην νὰ διελθῇ διὰ τῶν στενωπῶν τῆς Δούνας, ἐπὶ ἐξασπῆρξῃ τοῦς Μαυροβουνιωτῶν. Ἐνεκα τούτου ἔμενον ἀκίνητος εἰς τὰς θέσεις του μετὰ ἐξασπῆρξῃ ἀποδῶν, καὶ μόνον διὰ τοῦτο εὐφρόνησαν εἰς Κίτην πρὸς ὑπερασπίαν τῆς δίδου ἐκείνης.

Ὁ Δερβὶς πασαῖς προχωρήσας μὲν διὰ τῶν στρατοπέδων τοῦ πρὸς τὴν Κίτην, συνίψε μάχην μετὰ τὸν διηκυλιαν Μαυροβουνιωτῶν, μὴν αἰματώδεσταιν καὶ διαρκέσαν ἐπὶ δύο ἡμετέρας ἡμέρας, καὶ ἣν ἐπισκοπὴ καλλίτερον στρατιώτην, πολλοὶ ἀξιομαχίαι καὶ 8000 περίπου στρατιώται, ἀλλὰ κατέρθησε τέλος νὰ διέλθῃ διὰ τῶν στενωπῶν καὶ νὰ φέρῃ εἰς Νέξην, τῇ 24)3, τὰς ἀπὸ τούτου χρόνου περιμενομένης ὕστεροφρας. Ἄν εἴναι γινώσκοντες εἰς ποῖα ὑπῆρξαν αἱ ἀπολείπαι τῶν χριστιανῶν κατὰ τὴν περὶσπῆρξῃ ταύτην μάχην, ἀλλ' οἱ Τοῦρκοι εἰς τὰς ἐκθέσεις τῶν ὑπολογίζουσιν αὐτάς εἰς 700—800 ἀνδρας.

Ὅταν ὁ Βοϊκοῦτις ἐγένετο τὴν πλάνην του, ἔφραξε εἰς τὸ πεδῶν τῆς μάχης, ἀλλ' ἴσο πλῆθος ἀγῶ. Οἱ Τοῦρκοι κατεῖχον ἰσχυρὰς θέσεις εἰς τὴν πεδιάδα, ὅπου δὲν ἐτόλμασαν νὰ τοὺς προσβῆλθῃ ἔχοντας καὶ ἱππικὸν καὶ πυροβολικόν. Οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ φίλοι τῶν διευθυνομένων εἰς τὰς ἐκθέσεις τῶν ἐπὶ ὁ Δερβὶς πασαῖς, χωρὶς νὰ ἀναπαύσῃ παντοπαῖα τὰ στρατεύματα του, ἐπρόσφραξε πρὸς τὸ Μαυροβουνίον, καὶ ἐπὶ μετὰ τριῶν μαχῶν ἐκίνησε εἰς ἐρόδου τὴν Ὀστρητῆν, ὑπερασπιζομένην ὑπὸ τοῦ νέου ἡγεμόνου τοῦ Μαυροβουνίου ἡγούμενον τῶν τετρακυσχιλίων οὐματοφιλίων του.

Ἡ εὐδοξία αὐτῆ, μὴ ἐπιβεβαιώσασθαι μετρί τῶν ὥρας, φράνεται ἀπίστευτος. Ὅπως κινεῖται εἰς ἐρόδου ἡ Ὀστρητῆ, ἡτὸν ἀντήρη νὰ κινεῖται προηγουμένως ὁ Δερβὶς πασαῖς καὶ τὴν κλεισμένην τῆς Ἰστίρας. Ἀλλὰ δὲν εἶναι πιθανόν ἐπὶ ὁ Δερβὶς πασαῖς, ὅστις δὲν ἔδουθη νὰ πράξῃ ταῦτα κατὰ τὸ 1853, ἐτόλμασε νὰ ἐκίνησῃ εἰς ὀδοιπορικὴν ἐκστρατεία καταβαρβανίαν ὑπὸ τὸν μόνον τριμῆρον ἀγῶνα, καὶ νὰ κινεῖται μετ' αὐτῶν οὕτως εὐκόλως τοποθεσίας φρουρομυτικῶν τῶν 4000 λογαθῶν καὶ καλῶς ἐξοπλισμένων Μαυροβουνιωτῶν. Τὸ αὐτοκίνητον ἀτμολύον τὸ ἀποπέλασε εἰς Ἀντιβαζέξου τῇ (28)3, οὐδὲν ἐγίνεσκαι περὶ τούτου. Ἀέφεται ἐπὶ εἰς γάλλος ἱατροὺς τὸν Ὁμὲρ πασαῖς διέδοκε πρώτος εἰς Βιλέτην τὴν ἀγγελίαν τῆς φανταστικῆς νίκης.

Ἄν ἀνομιεῖται ἐπὶ τὸ Μαυροβουνίον διατρέψῃ σπουδαίον κίνδυνον, καὶ δὲν ἂν ἴσῃν θαύμα ἐν κλίμῃ μετρί τέλους τῶν ἀγῶνων προσβληθέντων παντοπαῖα ὑπὸ 80,000 ἀνδρῶν. Οἱ ὑπερήκοι τοῦ χριστιανικοῦ ἀγῶνος διευθυνοῦνται ἐπὶ τῆ Σεβρίαν δὲν ἂν ἐγκρατῆται τῶν ἀδελφῶν τῆς. Ἄλλοι θεωροῦντες ὡς βέβαιον εἶναι τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ρωσίαν δὲν ἂν ἐπιτρέψωσι νὰ προχωρήσῃ ἐξόστῃ ὁ Ὁμὲρ πασαῖς. Οἱ φανταστικὸν τέλος πιστεύουσιν εἰς οἱ Μαυροβουνιωτῶν κατῆγορον ὄχιως τοποθεσίας ἐντὶς δυσπορήτων κρημνῶν καὶ ἐπὶ ἀκονύτων ἰσχυροῦν ὅστε νὰ ὑπερασπίσασθαι τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἀνευ ἐξῆς βοήθειας. Ἀλλ' αὐτὰ βέβαιον εἶναι ἐπὶ ὁ κῶδός ἐξόστῃ καὶ ἐπὶ μετὰ τῶν ἡμετέρων ἢ δὲ καὶ πᾶσις ὁ καταστρεπτικὸς οὗτος πόλεμος, ἢ δὲ λαβῆ μεγαλειότερας διαστάσεως.

Περὶ τῆς παρούσης καταστάσεως τῆς Βοσνίας μάς πληροφοροῦσι ὁ Βάνδερρεν, ἐφημερίς Βιενναίας, διὰ τῶν ἐξῆς:

Ἡ Πάπας ἢ θέσις τῆς Βοσνίας ἀπέλει σπουδαίον ἀνατροπὴν πραγμάτων, καὶ προσεχῶς μάλιστα. Διὰ πολλοὺς ἀποστρεφόμενοι ἐκ τῆς Σεβρίαν καὶ φερόντων τὸ σύνθημα, οἱ Ῥαγιάδες εἶναι παρεσκευασμένοι εἰς τῶν, ὅστε διασπασθῶσι δυνάμεις, δυνάμεις διὰς ὁ τόπος νὰ διεγερθῇ. Μεγάλη ποσότης ὅλων καὶ πολεμικῶν ἐργαλείων ἀποταμιεύονται εἰς μέρῳ ἀπόκρουμα, γινώσται εἰς μόνους τοὺς ποιοτήτορας τῶν συντομικῶν, οὕτως ἐπὶ τὰς διανεμήσειν εἰς τοὺς Ῥαγιάδες στενὴν σιμῆν ἢ ὅσα τῆς ἀναταραξῆς. Ἐκ τῶν χριστιανῶν ἀρχηγῶν τῆς Βοσνίας, οὕτως δυνάμειν τὴν ἀναταραξῆν τοῦ 1853, καὶ εἰς ἐπὶ μεταναστεύσειν ἐκεῖθεν, τινὲς ἐπέστρεψαν τῆς κρημῶν, ἐν ἰσῶς ἡγήθησαν ἐκ νέου τοῦ σχεδιασμένου κινήματος. Παρ' αὐτῶν τε καὶ παρὰ τῶν ἀποστειλῶν τῆς Σεβρίαν ἐφραβδίσθησαν τῆς Βοσνίας οἱ Ῥαγιάδες, ἐπὶ οἱ Σεβρίαν ἐπὶν παρικοκαίμενοι οὕτως, ὅστε ἐπὶ ἐνοχλοῦνται κατὰ τὰ μέσα τοῦ προσεχῶς ἰουλίου νὰ ἐπιτεθῶν κατὰ τὴν Σεβρίαν Ὁμμανῶν, καὶ ἐπιμείνει νὰ συμπληρωθῇ πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν ἐν Βοσνίᾳ ἀδελφῶν τῶν. Ὅπως οἱ Ῥαγιάδες τῆς Βοσνίας ἔχουσιν ἀπόφασιν στερεῶν νὰ βυθωνδυνευσωσι τὰ πᾶσις, ὅπως, ἢ νομιζοῦνται ἐπὶ τὴν Σεβρίαν, ἀναστήσονται τὴν ἐλευθερίαν τῶν τὰ καταστρεφάσι διὰ παντός. Ταῦτοχρόνος ἐπιμαρτίαι φέρος το-

Ἡ κυρὰ Δοξαστὴ ἀνέστειλε τοὺς ὄμους. — Ἐγὼ: δὲν σὲ λέγω πᾶς δὲν ἔχει, μετ' ἡν διαρκῶς πρὸς δίδου μίαν ὁμῆν.

— Τίτε λοιπὸν ἂς ἦναι ἀπὸ σὺνδρον.

Ἡ κυρὰ Δοξαστὴ ἐκάμη τὴν μαρμαρίνην ἐκτραπτικὴν διὰ τοῦ στόματός. — Ἐγὼ: πάντοτε μίαν κάπταν γυεῖν τὸ σίδηρον.

— Ἄς ἦναι τέλος πάντων ἀπὸ φύλον, εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος.

Μετὰ τῆς στιγμῆς, ὁ Θεοδώροτος ἐπρονομήματιν εἰς τὴν αὐτὴν τρέψειον, ὅπου εἶχε παρακαθῆσθαι ὁ Ἀγιάννης χῆρῶς τὸ ἐπίστρον ἔλεγε τ' εὐδοξίαν πρὸς τὴν ἀδελφὴν του, ἣτις ἔμενε σιωπηλῆ, καὶ πρὸς τὴν κυρὰν Δοξαστῆν, ἣτις δὲν ἔπαυεν ὑπογογγυλιάζουσα, νὰ παρατηρήσασθαι ἐπὶ ῥῆσιν ἑλικνίου χαλιλιάρου ἢ περὶ αὐτοῦ ὑπῆρχε χρεῖα, διὰ νὰ ἐμβῆθῃ τῆς τὸ φωνημένον εἰς κλίβαν γνάφιας.

— Πραενομένης Βουλίας! ἔλεγε καὶ ἐκείνη ἡ κυρὰ Δοξαστὴ, ὑπόμνημα καὶ ἐργαζομένη, νὰ βέλγη εἰς τὸ σπῆρξου ἐνεκαίετον ἀνθρώπου, καὶ νὰ τὸν βέλγη νὰ πληρώσῃ καὶ εἰς τὸ πλάγι σου! Καὶ ὁ Θεὸς πάλιν ὅπως τὸν ἦθε μόνον νὰ κλέσῃ! Ἄμ ἐν... Ἐμοὶ μίαν νὰ τὸ σὺλλσθηθῶ ἀνατρεφάσαι δλε μου τὸ κορμὶ.

Ἐπὶ ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ ἐκινῶντο νὰ ἐγερθῶν ἀπὸ τῆς τραπέζης, ἐκρῶσθη ἔβωθεν ἡ θύρα τῶν.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος.

Ἡ θύρα ἠνοιχθῆ, καὶ εἰς τὸ καθύπερθε τῆς παρουσιασθῆ βίαιως πλῆθος αἰ παραβόλον. Τρεῖς ἀνδρες ἐκρίσαν ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἕνα ἄλλον. Οἱ τρεῖς ἦσαν χωροφύλακες ὁ ἄλλος, ἦτον ὁ Γιάννης Ἀγιάννης.

Εἰσῆλθεν εἰς ἐνωματάρχης τῆς χωροφυλακῆς, ὅστις ἐκρίνετο δόξαν τοὺς λοιπούς, καὶ πληρώσθαι πρὸς τὸν ἐπίσκοπον, καὶ χωροφύλακας αὐτῶν στρατιωτικῶν. — Δεσπότη μου, εἶπε... Ἄκουσας τὴν λέξιν ταύτην ὁ Ἀγιάννης, ὅστις ἐκρίνετο κιν-

θρωπῶς καὶ καταβεβλημένους, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐφώρθη μετ' ἀπορίαν. — Δεσπότη τὸν λέγει! Ἄν ἦταν λοιπὸν ὁ ἐφημερίος...

— Σιωπὴ! εἶπεν ὁ χωροφύλαξ. Ἐναι τὸ Μέγας Θεός, ὁ ἐπίσκοπος.

Ἐν τούτοις εἶχε σπείσει πρὸς αὐτὸν ὁ Θεοδώροτος, δὲν πύχιστα τὸν ἐπέστρεπον τὰ γρηναία, καὶ — Ἄ! καλῶς θέσειν ἀνέκρουσεν ἀπαταλῆς πρὸς τὸν Ἀγιάννην. Χαιρομαι εἰς ἡλῶς. Ἄ! καλῶς! εἰ εἶχε θέσει καὶ τὰ δύο κρηπίδια! Διὰ τὸν δὲ ἐπῆρσε ἐμὸν μετὰ τὰ γεωμετρικῶν σπῆρα, ἐνὸς εἶναι καὶ αὐτὰ ἀργυρεῖα, καὶ ἡμεροσῆρας ἀπὸ τὴν πύλῃσιν τῶν νὰ λαβῆς διακρίσῃ ἔραστα.

Ἡ Ἀγιάννης ἦνεθε τοῦ ἐβλαμῆσαι καὶ ἡνείκει πρὸς τὸν σεβασμῶνον ἐπίσκοπον, μετ' ἡλῶς τὸ ὅποσον ἀνθρώπινον γλώσσα νὰ ἐκφρασθῇ ἐμπεδίαι.

— Τρόνι λοιπὸν, Δεσπότη μου, εἶπε, ὁ ἐνωματάρχης τῆς χωροφυλακῆς, δὲν μάς ἐλάγε ψέματα αὐτῶς ὁ ἀνθρώπος. Τὸν ἀπηνήσασεν καὶ ἔδον. Ὑπόψασαι μὲν εἰς τῶν ὅπως, ὡς ἦθελε νὰ φύγῃ. Τὸν εἶπαμεν νὰ σταθῇ, διὰ νὰ ἐξετάσωμεν τὴν ἐκράσῃσιν. Ἐγὼν αὐτὰ τ' ἀσχημὰ...

— Καὶ οὐ εἶπε βέβαιον, ἀνεκράξεν ὁ ἐπίσκοπος διακρίσῃ τὸν λόγον τοῦ ἐνωματάρχου, ὅτι τὰ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἕνας γέρον ἱερέως, καὶ τοῦ ἐποῦ τὴν οὐκίαν ἐπέστρεψε τὴν νύκτα: Ἐνωῦς ἔλθῃ τὴν ὑπέθεσον. Ἄν τὸν ἐπιστεύετε, καὶ τὸν ἐξέρετε νὰ πληροφρονηθῆτε. Ἐγὼ εἶπε λάθος.

— Λοιπὸν, ὑπέλαβον ὁ ἐνωματάρχης, ἐμποροῦμαι νὰ τὸν ἀφῶσμαι νὰ παύσῃ;

— Βέβαιον, ἀπεκρίθη ὁ ἐπίσκοπος.

Οἱ χωροφύλακες ἀρξάν τῶν Ἀγιάννην. — Ἀγιάννη μὲ ἀρίστων; εἶπεν αὐτὸς μετ' ἀναβρον φωνῆς, ὡς ἐνερευόμενος.

— Ναί, σὸ ἀρίτων, δὲν ἦν οὐτως; εἶπεν εἰς τῶν χωροφύλακων.

— Περμένετε, φίλε μου, ὑπέλαβον ὁ ἐπίσκοπος, νὰ λαβῆς καὶ τὰ κρηπίδια σου. Ἰδοὺ.

Καὶ πορευθείς πρὸς τὴν ἐστίαν, εὐλαβε τὰ δύο ἀργυρεῖα κρηπίδια καὶ τὰ ἐφέρεν εἰς τὸν Ἀγιάννην. Αἱ δύο γυναικῆς ἔβλεπον χωρὶς νὰ προσεφωῖν λέγειν, ἢ ὄχημα νὰ κάμωσι θυνόμενον νὰ διατρέψῃ τὸν ἐπίσκοπον. Ὁ Ἀγιάννης ἐτρέπεν ὄλος. Ἐβῆσε τὰ δύο κρηπίδια μηχανικῶς, χωρὶς νὰ αἰσθανῆται τὴ ἐκπαμ.

— Πήγαμε πᾶσα εἰς τὴν ἐκκλῆ τῶν Χριστῶν, εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος. Ἀγιάννη, ἐταν ἐπιτρέψῃς, φίλε μου, περὶ τῶν νὰ περῶν καὶ νὰ ἐπῆρξαι ἀπὸ τὸν θῆραν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡμεῖς ποτὲ δὲν τὴν κλειζόμενα. Ἡμεῖρας καὶ νύκτα μένει ὄπισθεν.

Στραφεῖς δὲ πρὸς τοὺς χωροφύλακας, — Κυριε, ἐμπορεῖτε νὰ